

VYDÁVÁ OBECNÍ RADA V RAKVICÍCH

Rakvičané, na slovíčko

... nastal podzim. Příroda hýří barvami a odměňuje práci zemědělců. Náš kraj ožívá staletými zvyky času vinobraní.

Vinař má nejdříve veliký shon, aby kádě, sudy a sklep včas připravil. Pak sleduje s napětím počasí, aby úroda dozrála a nezhnila. Letos mu přibyla i starost co s úrodou, kterou nikdo nevykoupí, protože vinařské společnosti snížily ceny i výkup některých odrůd a zvláště červených vín. Nejsme zvyklí na vrtochy tržního hospodářství a reagujeme s obavami a nejistotou. Nižší ceny hroznové suroviny však dávají předpoklad snížení ceny vína a následně zvýšení poptávky na trhu. Vinaři vyprázdní svoje zásoby a zvýší poptávku po hroznech a tím se zvýší i jejich cena. A tak to půjde v tržním mechanismu pořád dokola.

I soukromý vinař musí být ekonomem a zvažovat co a kdy dát na trh a co držet v zásobě, aby vydělal.

Podle lidových představ je vinobraní obdobím zarážení hořy a opojných burčákových zpěvů a radovánek. Možná, že to tak za našich dědů bývalo. Ale kolikrát víc toho musí vydržet naše hlava

Znepokojuje nás občanská válka v Jugoslávii, a také snahy o odtržení Slovenska. Majitelé půdy si dávají do pořádku listy vlastnictví, aby si mohli vyžádat svoje pole zpět. I zemědělské družstvo se od základu mění a od nového roku se Přítluky oddělí k samostatnému hospodaření. V obci přibývá soukromníků, zlepšují se služby pro občany a kostel začíná zářit novou fasádou.

Až budete mít po práci, natáhněte si trochu teplého burčáku, hoďte starosti za hlavu a zazpívejte si něco z lidových tradic. Bude vám lépe a píseň vás posílí ve víře, že naše konání bude nakonec úspěšné ...

R. OBHLÍDAL

Naše obec v současných podmínkách

Dosavadní žebříček, podle kterého jsme byli zvyklí posuzovat hodnotu a věci kolem sebe, je řádně rozviklán. Na nejvyšší příčky je nutno dnes posuzovat problémy, které byly dříve v pozadí. V našem případě se jedná o ekologii. Jde tu již skutečně o čas, který pracuje proti nám. Jak jsme v tomto duelu v současné době naší obci? Dá se říci, že dobře i špatně.

Stavba čistírny odpadních vod, která je dnes největší akcí na tomto úseku, přes finanční problémy a krytím, pokračuje podle plánu výstavby. V letošním roce je v možnostech dokončení montáže převážné části technologie a do poloviny roku 1992 úplné dokončení stavby za předpokladu dostatku peněz. Rozpočet 14 miliónů představuje v dnešních cenách 21 miliónů. Je maximálně využíváno dobré počasí a pracovníci dělají prakticky nepřetržitě.

Dobudování čistírny bude zásadně řešit možnosti vývoje obce včetně veškerého podnikání. Bez čištění odpadních vod toto již podle zákona nelze. V tom máme do budoucna velkou šanci. Naše obec je také podílníkem a členem akciové společnosti "skláčka Hantály", která bude v budoucnu dlouhodobě řešit ukládání odpadů podle předpisů o skládkování. Skládkový podnik je projektován v katastru Velkých Pavlovic a je vedle naší obce určen i pro velkou část okresu Břeclav.

V jihovýchodním katastru obce jsou prováděny pracovníky Moravského muzea v Brně průzkumy výskytu chráněných druhů živočichů a rostlin v souvislosti s přípravou vyhlášení této části jako chráněný přírodní útvar. Toto jsou dobré věci, ale teď ty špatné.

V katastru obce Rakvice s nám neustále objevují složité hromady odpadu od neodpovědných občanů, kteří zřejmě dosud nepochopili, že takto ohrožují přírodu, spoluoččany a nakonec sami sebe. V části "Dejle" byla objevena divoká skládka, pachatel zjištěn, postižen a skládku odklidil. V blízkosti "Trkmance" na obecním pozemku zjištěna divoká skládka, mimo jiné i obaly se zbytky velmi jedovatých chemikálií. V současné době je případ vyšetřován Policií a občany ochrany přírody, včetně Státní vodohospodářské inspekce.

Zde bude prokuraturou uplatněn vysoký finanční postih a " na své " si přijdou i občané, kteří tam uklidili co doma překáželo. Samozřejmě včetně nákladů na uvedení do původního stavu. V dolní části obce před "Trávníky" je složena kupa odpadu - případ je v šetření. Odstranění bude, pokud se pachatel nezjistí, na účet obce, tedy vlastně občanů. Na farmě Trkmanec zvýšeným výskytem dusičnanů a čpavku byl zlikvidován v současné době zdroj pitné vody. Výsledek - dětská nemocnost, zákaz používání této vody, náhradní zásobování musí zajistit majitel objektu pro své nájemníky, pokud se nezjistí kdo devastaci studny způsobil.

Všechny tyto případy ukazují, že ještě někteří občané nepochopili, že tímto jednáním ohrožují své spoluobčany, což nelze beztrestně trpět.

Je toho dost, co se bude muset napravovat za dosti těžkých nákladů. Vyzýváme občany, aby pokud budou svědky podobných případů, toto netrpěli a pomohli sami sobě chránit svoje životní prostředí.

OBECNÍ RADA

PROMĚRY

Lávka a Facka

Na svých toulkách za vzpomínkami jsem se jednou v červnu prodíral od Velkého šutráku po hrázce k Přítlukám a pak hledal starou cestu k Lednici. Hrázka byla plna keřů hloží a mirabolánů. Tam, kde nebránily v chůzi keře hloží nebo mirabolánů, ztěžovaly cestu ulámané větve lind. To vše dohromady tvořilo z hrázky jakýsi prales.

Na začátku spočinul můj pohled směrem k Rakvicím na skupině tří lip, které jako osamělí vojáci stojí už téměř po věky uprostřed lánů Podkoziperských. Vzpoměl jsem si, že toto místo bylo křižovatkou dvou polních cest, z nichž jedna vedla od Luže a druhá od uličky mezi Roháčovým a Průdkovým domem. Od lip, pod nimiž byl železný kříž, který tam měl zbudovat pololáník Josef Vajbar z domu č. 133, vedla jedna cesta prostředkem Podkoziperských k Hraničkám. Hraničkami byla nazývána cesta, která dělila rakvická pole od polí přítluckých. Tato cesta byla dávno místem, kde byl zakopáván uhynulý dobytek rakvických rolníků. Tato cesta tvořila za protektorátu hranici mezi okleštěným zbytkem Moravy a Velkoněmeckou říší.

Druhá cesta vedla od kříže směrem k lukám a po překročení hrázky pokračovala lukami. Po několika desítkách metrů od hrázky, pokračovala lukami. Po několika desítkách metrů od hrázky přetínala vodní tok

Malého Trníčka a Zbrodku. Voda těchto toků zaplavovala tuto cestu v délce více než sto metrů. Této části cesty se říkalo Lávka. Při tomto označení nám zatane na mysli proč lávka, když jde o cestu zalitou vodou? Snad proto, že se jí dalo jet jako po lávce.

S touto Lávkou byla spojena řada vzpomínek generací, které jí znaly. My jako děcka jsme museli a zpravidla rádi, o senosečích při dovozu sena obracet a shrabávat seno na Celcích u Koze nebo na Trok-vízech, či Hrubých loukách. Na zadní části žebříňáku, na němž se od-váželo seno nebo obilí byla delší spodnice nebo aspoň dlouhá ruzvora. Na té se smělo i při naložené fůře sedávat. Nevadilo nám, že nás se-no nebo obilí škrabalo nebo padalo za krk a do vlasů. Jen když jsme mohli v rytmu jízdy "kynklat nohama". Když se však jelo s fůrou přes Lávku, kde vždy hrozilo nebezpečí, že by se fůra mohla "skotit", muse-li jsme svůj posed opustit. Ale i to bylo vítáno. Mohli jsme se bro-dit vodou. Byla to vždy vítaná "čvachtačka".

Průjezd Lávkou byl vždy jakýmsi obřadem. Jakmile těžný dobytek vetoupil na Lávku, ať byl povoz prázdný, či naložený, sám se zastavil. Kdo řídil zpřežení, uvolnil opratě a tiše čekal, aby se zpřežení na-pilo vody. Teprve, když nasycené zvedlo hlavy, odvážil se je pobídnout k další cestě. To se opakovalo vždy. Byla to tichá dohoda a věkovitý postup. Nikdy nebyl porušen.

Když jsme byli odrostlejší a většinou zamilovaní, chodívali jsme na konvalinky do Koze, později pak na výlety do Lednice. To jsme cho-dívali po chodníku vyšlapaném v trávě podél Lávky. Jen přes Zbrodek jsme museli přeskakovat po velkých kamenech, které tam byly dány. Na Lávce býval čilý ruch, zejména o senosečích, o žních a při svozu okopanin. Při těchto sklizních bývala voda na Lávce téměř stále zaka-lená, takže skokani, kteří tu měli svůj domov, neměli chvíli pokoje. Museli vzít za vděk vodou v příkopech vedle Lávky. Teprve večer, když nastal klid a voda byla opět čirá, mohli se na Lávku vrátit skřehotat a doplňovat koncerty žab v ostatních vodách kolem Rakvic.

Žebříňáky, kterými bylo odváženo seno i otava, musely být vždy naloženy s největší pečlivostí a hlavně pevně "zapákovány", aby se při přejezdu Lávky "neskotily", nebo aby se některý roh fůry "nevyvezl". Skocení fůry, nebo vyvezení některého rohu bylo pro "kladače fůry" největší hanba. Měli byste vidět s jakým úsilím a péčí dělal "válec sene" na rohy a jak natřípál seno, aby válec svázal s ostatním senem,

aby fůra se "ani nehнула" na cestě. Totéž platilo při odvozu obilí z Trokvízů. Fůra kladená na "ježka" vyžadovala stejnou práci. Všechny snopy musely být pevně natěsnány vedle sebe, aby ani při největších otřesech nespadly.

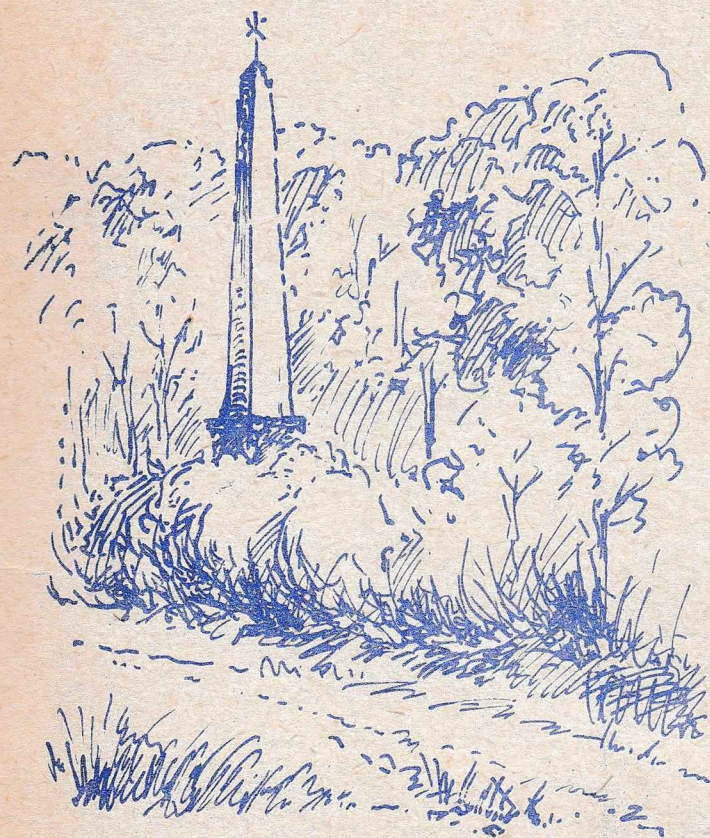
Několik set metrů za Lávkou se cesta větvila. Jedna cesta vedla podél Trokvízů k Podoxu, druhá vedla podél jihovýchodního cípu Kozy do Lednice a třetí vedla po severním cípu Kozy a kolem Kutnaru, aby se potkala s knížecí dlážděnou cestou od Přítluk do Lednice. Tato cesta tvořila hranice mezi rakvickými, přítluckými a lednickými lukami.

Vzpomínám, že jsme se tu tenkrát setkávali s nepřeberným množstvím ptactva. Zvěř žila v lesích a houštinách. Setkávali jsme se s množstvím lučního, vodního i lesního ptactva. Hned na jaře to byly čejky, které svým pískáním a klikatým letem na sebe upozorňovaly. S nimi tu byly první straky. Dále to byli čápi a volavky popelavé. Čápi měli svá hnízda na suchých stromech od Koze až k Podivínu. Také vodní slípky, říkali jsme jim lejsky, kačeny i roháči brázdili vody na lukách. V pozdějším jaru se k nim přidružili buksči. Ti milovali místa kolem Holinkové, Gejlu, kam zavítal člověk jenom při seno-seči. Vídali jsme je zejména v podvečerech. Z lesního ptactva předen brázdili ovzduší káně lesní, ostríži. Ani o jestřaby nebyla nouze, stejně jako o volání kukaček, klapot strakapouďů, catlá, o křik sojek, houkání holubů doupňáků. Také žluny lesní nebyly vzácností. A kdo měl štěstí, mohl uvidět i orla říčního. Z drobného ptactva tu byli konipasové bílí a žlutí, početní chocholouši, o skrívanech a stehlících nemluvě. Také moudiváčci lužní, stěhovaví pěvci luhů a rybníčních oblastí nebyli vzácností. Jejich vakovitá hnízda visela na konečcích tenkých větviček keřů.

K večeru, když ustal ruch na lukách a polích a nad krajem se snášelo šero, byly tu teplé večery doprovázeny zpěvem cvrčků - našich cikád, kvákáním žab a skřehotáním skokanů. Do těchto zvuků pronikl občasný pokřik bukačů. To vše bylo doprovázeno nepříjemným bzučením dotěrných komárů.

Z cest, které se větvily za Lávkou byla nejvíce používána cesta, která vedla kolem jihovýchodního cípu Koze přes Holinkovou. Ta nás zavedla k obelisku Facce, nebo jak se v Rakvicích i říkalo ke Špici.

Obelisk je štíhlý kamenný jehlan s kovovou hvězdou na vrcholu. Pískovec, z něhož je zhotoven byl vhodný pro vyrývání do něho jmen milenci, kteří u něho byli a dalších poutníků, kteří po sobě chtěli nechat památku na důkaz toho, že tu byli a šli do Lednice.

K tomuto památníku se váže, jak nám bylo v mládí vyprávěno, pověst, proč byl vystaven a proč má název Facka.

Lednice a Valtice bývaly letním sídlem knížat z Lichtenštejnů. Tito tu pořádali lovy, vodní slavnosti a jiné zábavy v podzimním období.

Při každém lovu měli šlechtičtí lovci vždy předem určena setkání - randes vous - kde se sešli po lovu, aby uspořádali hostinu. Vyprávělo se, že jednou při honu v rakvickém prostoru byla určena hostina v místě, kde dnes stojí Facka. Jak už to někdy i v nejlepší společnosti bývá, nebyla prý mezi manželi Lichtenštejnských hostitelů plná pohoda. Vyprávělo se, že náladová

kněžna vyjádřila vůči knížeti pánu nelibost při uspořádání hostiny. Nenáladu dala prý výrazně najevo. I nahněval se hostitel a pokořil před hosty svoji paní. Dal jí prý facku.

Co bylo příčinou rozladění a politováníhodné události pověst neuváděla. Ale podle podání šířeného mezi lidmi kníže pán na znamení svého pokání za svůj nešlechtický počín dal postavit na místě činu uvedený obelisk. Potud pověst v lidovém podání.

Historie však uvádí jiné důvody stavby obelisku. Dalibor Kusák, autor publikace o Lednici a Valticích v díle uvádí, že pískovcový obelisk při cestě z Přítluk do Lednice byl vztyčen v roce 1798 na paměť míru, podepsaného v roce 1797 Napoleonem a arcivévodou Karlem v Campo Formio. Dal jej vztyčit kníže Jan I. z Lichtenštejna, který v Itálii tehdy se svými vojsky bojoval po arcivévodově boku.

Je vhodné uvést, že Campo Formio je osada v italské provincii Udine a že šlo o boje mezi Rakouskem a Napoleonem Bonapartem, v nichž Napoleon zvítězil a celé Benátsko obsadil.

Na své toulce jsem Facku ztěžší našel. Cesta z Přítluk do Lednice zarostla. A tak stojí Facka opuštěná, tichá. Ztratila svůj význam. Dnes už žádný mladík do pískovce nevyryje jméno své milé. I hvězda na vrcholu Facky je zašlá, rezavá, bez jasu. Beznadějně smutná. I kraj kolem je smutný. Živě si zde vedou jen ovádi a komáři. Ojedinělá zvěř a ptáci tu mají svoji pohodu. Plachtí tu sem tam čáp nebo volavka, káně lesní. Krikne tu občas sojka, do starých stromů zaklepe datel. Sem tam uslyšíte beknutí srnce, který byl na paši něčím vyrušen. V zimě tu někdy narazíte na stopu lišky, jakoby tu dávala dobrou noc.

O facce napsal v roce 1883 povídku spisovatel Alois Mrštík, který v té době učiteloval v Rakvicích. Podle dochovaných údajů líčil v ní Mrštík poněmčování lednických Slováků. Povídka nesměla být uveřejněna. Je škoda, že se nedochovala.

Vracel jsem se rozčarován. Nenašel jsem Lávkou ani Malý Trníček nebo Zbrodek. Byla zachována jen část Velkého Trníčku. Ztratily se Danborských topoly. I chráněný Kutnar se krčí ve vysokém smotběí nehybný, kalný. Připomíná zakletou princeznu, která čeká na své vysvobození. Kolem hrázky vede neupravená cesta vedle kanálu se shnilou vodou. Podél něho nasázeným jasanům jakoby se ani nechtělo do života. Jen konipas poskakoval kolem vody v kanálu.

JUDr. HUBERT REŽNÝ

Rakvické osobnosti

K rakvickým osobnostem, které si zaslouží, aby o nich bylo v Rakvickém Zpravodaji, zejména mladším generacím, pověděno, patří beze sporu PhDr. František Ladislav Fintajsl. Narodil se 27. května 1878 jako syn dlouholetého tajemníka obce a předního kulturního pracovníka v Rakvicích Jakuba Fintajsla. Bydlel v domě č. 38.

Vyrůstal v rodinném ovzduší, které Františku Ladislavu vtiskla hlubší rysy a vnímavého ducha stará rodová písmácká tradice. V 90. letech minulého století studoval nejdříve na gymnasiu v Uherském Hradišti a pak v Pelhřimově. Ke sklonku 19. století byl posluchačem filosofické fakulty Karlovy university v Praze. Po dobu svého studia na Karlově universitě patřil k úzkému kruhu ctitelů tehdy universitního profesora Tomáše G. Masaryka. Masaryk se v té době zabýval problematikou "České otázky" v národním obrození, humanitními etickými ideály a politickým problémem malého národa. Tuto problematiku shrnul Masaryk ve svých dílech Česká otázka, Naše nynější krize, Ideály humanitní a Problémy malého národa.

František Ladislav Fintajsl si již při studiu na Karlově universitě uvědomil, jaký má pro nás význam vzdělanost a význam školy v boji se zaostáváním za světovým vývojem. Uvědomoval si, že učitel musí pracovat konkrétně osvětově v daném prostředí. Poznal jaký význam má uvědomování lidu v duchu buditelských tradic, jak je nutná úcta k pozitivnímu faktu a dokumentu. Při přednáškách profesora Masaryka si úlohu školského a osvětového pracovníka v tehdejší době jasně uvědomil a podle toho i jako pedagog pracoval.

Po ukončení studia nastoupil jako profesor v Kyjově. Ihned po nastoupení na gymnasiu v Kyjově začal vedle výkonu profesorského povolání vědecky pracovat. Jeho vědecká práce měla vlastivědně regionální charakter. Podle archivních podkladů hledal zaniklé osady na Kyjovsku. V terénu pak se zápisníkem, mapou a fotoaparátem v ruce zjišťoval v terénu potřebná fakta o zaniklých obcích a určoval místa zaniklých obcí atd..

Jeho vyvinutý smysl pozorovací a jeho umění zachycovat detaily mu umožnilo přesně určit místo zaniklých osad, pro jejichž nalézání měl osobitou metodu. Při své práci se nerozptyloval pozorováním ně-

kolika předmětů najednou, nýbrž odkrýval jednu záhadu po druhé. To mu umožnilo pracovat přesně a důsledně. Objasnil také mnoho záhad v horopise a vodopise Ždánského lesa. Tyto záhady objasnil při namáhavých cestách po kopcích a kolem potůčků. Přitom zjišťoval správné místní názvosloví. Výsledkem této práce byla velmi spolehlivá mapa okresu Kyjovského v měřítku 1 : 25 000 a podrobný popis Ždánského lesa.

Obíral také historicky cenné listiny na dědinách Kyjovska. Listiny vydal většinou tiskem v programech kyjovského gymnasia. Našel také vzácnou pamětní knihu z konce 17. století (v Sobůlkách). Uveřejnil o ní zvláštní studii a přispěl tím k seznámení se selskými dějinami kraje. Pro místopis kraje je třeba znalosti o rodopisech vrchností. Proto se obíral šlechtickými rodopisy (genealogií) nejdříve Kyjovska a pak celé jižní Moravy.

Věnoval se filozoficko-historickému bádání o staročeské příbuzenské terminologii (příbuzské názvosloví). V jeho práci měl každý rod zvláštní oddělení, do níž s velkou pečlivostí ukládal každý poznatek. Dr. Fintajsl si byl vědom toho, že německé rodopisné příručky nevyhovují novým poměrům a proto sbíral a zpracovával poznatky o staročeské příbuzenském názvosloví. Jako praktickou příručku vydal pro školy spolu se svým kolegou (Klňava), nazvanou "Popis okresního hejtmanství Kyjovského".

Profesor dr. František Ladislav Fintajsl byl nadán i organizačními schopnostmi a měl i hluboké vlastenecké cítění. V roce 1915 bylo pro protirakouské chování profesorů a studentů kyjovského gymnasia zavřeno a on byl přeložen do Strážnice. Když skončila válka, byl dr. Fintajsl iniciátorem obnovení kyjovského gymnasia.

Když bylo na podzim v roce 1919 zřízeno břeclavské reformní reálné gymnasium, přijal dr. Fintajsl jmenování ředitelem na této škole. Vedla ho k tomu jednak touha po rodném kraji, ale i osobní potřeba uplatnit své nesporně organizační schopnosti.

Zřizování této nové střední školy na podzim 1919 v tehdejších podmínkách v Břeclavi bylo práve označováno za nadlidskou práci. Podmínky, za nichž byla nová škola zřizována, byly trudné. Ještě 15. září 1919 mělo gymnasium pouze jednoho ředitele a jednoho profesora na I. až III. třídu s jednou pobočkou. Gymnasium bylo jen trpěno

v budově německé školy na Dubiči a později v české občanské škole. Teprve ve druhém školním roce 1920-1921 dalo ministerstvo školství příkaz postupně rušit německé gymnasium v Břeclavi a umožnilo tak, aby se nové české reformní reálné gymnasium nastěhovalo do druhého poschodí německého gymnasia. Postupně byly pak předávány třídy a zařízení českému gymnasiu. Úplnou správu celé školy i budovy převzal ředitel Dr. Fintajsl ve školním roce 1922/1923. Další potíže byly v tom, že nebyl dostatek učebnic, knihoven, nábytku, ani peněz. Pro čtyři třídy mělo gymnasium jen čtyři vlastní učitele a onemocněli-li některý, učili tři učitelé ve čtyřech třídách. Ředitel Fintajsl byl současně ředitelem, třídním a vyučujícím. Pracoval až 17 hodin denně. Jeho pracovitost byla příslovečná. Při tomto pracovním zatížení musel pustit ze zřetele svoji vědeckou práci.

Gymnasium bylo v Břeclavi jen trpěnou popelkou. Řediteli byl přidělen jen bídný byt, kde pracoval dlouho do noci. Měl však štěstí, že od počátku našel několik oddaných lidí, kteří ho podporovali podle svých sil.

Když bylo breclavské gymnasium zařízeno a uspokojivě vybaveno, mohl se Dr. Fintajsl po několikaleté přestávce věnovat opět své vědecké práci. Nejdříve si pořídil výpisky z visitačních protokolů (soubor farních zápisů) veselského děkanství ze 17. století pojednávajícího o vpádech Rakoczyovců na Břeclavsko. Později si pořídil paleografický přepis lichtenštejnského urbáře z roku 1414. To znamená, že místně a chronologicky zařazoval písemné památky soupisu veškeré poddanské půdy rodu Lichtenštejnů, ze které jim plynuly příjmy nebo jiné hmotné výhody, např. desátky.

Dr. František Ladislav Fintajsl jako pedagog nepovažoval pouhé učení svých předmětů za cíl vyučování. Snažil se školu přiblížit životu. Jeho podřízení profesori o něm říkali, že jako učitel byl pravým otcem, jemuž nešlo jen o suchou vědu, nýbrž o to, aby si získal studentská srdce. Slučoval v sobě neúnavnou pracovitost, organizační pohotovost, pevnou ruku a bezmeznou dobrotu, kterou odzbrojoval a získával přízeň. Byl to vzácný člověk. Výborný pedagog, profesorskému sboru shovívavý kolega. Byl mírný, hodně plachý. Netoužil po mimoškolní společnosti. Vyprávělo se o něm, že nenáviděl telefon, v úřadě vyřizoval všechno písemně.

Profesor Josef Lorenc o něm ve svých vzpomínkách řekl: "Měl velmi sympatickou povahu. Se členy eboru jednal přátelsky a jemně a stejně měl rád studenty a rozuměl jim. Když s někým mluvil, jakoby mu četl v duši a na to reagoval. Nikdy nevycházel z nějakého hesla té nebo oné politické strany. Jeho hledění bylo vždy věčné a morálně objektivní. Jednou mi řekl slova, která jsem nezapomněl, protože byla právě od něho. "Pane kolego, dobrotou nikdy nezřešíš." Dr. Fintajsl byl mužem nižší útlé postavy, jiskrných, avšak spíš do vlastního nitra zahleděných očí. Z jeho gest i chůze vyzařovala skromnost a plachost. Nepatřilo k jeho zvykům vést rozvláčné a sdílné řeči. Na pozurav však odpovídal z povzdálí smeknutím klobouku, něnou úklonou, s úvorností už tenkrát starosvětskou. Poučený pozorovatel by o něm řekl, že jeho tělesnými znaky byly útlost, křehkost a duševně pak, jak už bylo uvedeno, byl zahleděn spíš do sebe, niterně zranitelný.

Oběť a služba, to byl mravní zákon, který dával jeho vážnému životu smysl. Obětoval svůj osobní život potřebám doby a kraje. Neúprosně podřizoval své osobní schopnosti nadosobním potřebám a cílům.

Uvědomíme-li si, že vysoké školy Fintajslovy doby skolily tehdejší generace víc pro vědu než pro pedagogiku, pochopíme jaká to byla pro něho oběť vzdát se vědeckého bádání ve prospěch vybudování břeclavského gymnasia. Vytvořil dílo, které ještě dnes je místem vzdělávání v našem kraji. Zemřel v roce 1926 ve věku 48 let. Úctu k jeho cílu vyjádřila Břeclav tím, že jeho jméno nesla a opět nese jedna břeclavská ulice.

JUDr. HUBERT REŽNÝ

Československá strana lidová

Vážení spoluobčané, byl jsem požádán, abych napsal příspěvek do Rakvického Zpravodaje za MO ČSL. Nejsem si zcela jist, zda je v tomto zpravodaji místo i pro prezentaci politiky, ale vzhledem k tomu, že jsme zde měli 40 let jedinou a vždy "správnou" politiku, pokusím se Vás krátce seznámit s politikou strany, o které asi mnoho nevíte, Československé strany lidové. V Rakviciích byla místní organizace ČSL založena v říjnu 1990 a v současné době má 19 členů. Celá ČSL má pak asi 98 tisíc členů z toho 63 tisíc na Moravě (37 tis. JM).

Jaká je úloha ČSL v této době ? ČSL je stranou integrující a státotvornou. Integrující proto, že považujeme za pošetilé soutěžit s ostatními o to, kdo je více pravicový nebo levicový, kdo je ten nejlepší či nejchytřejší, protože množství problémů, před kterými stojí naše společnost je tak obrovská, že není v silách žádné jednotlivé strany ani hnutí to zvládnout samostatně. Musí vzniknout platforma pro spolupráci všech demokratických a protitotalitních sil. V tom vidíme naši integrující úlohu.

Stranou státotvornou proto, že spolupráce slovenského KDH a ČSL je jeden z mála dialogů, které ještě existují mezi Čechy a Slováky. Nezakrýváme, že máme odlišné pohledy, především na státoprávní uspořádání. Zároveň cítíme, že nelze přerušit dialog. Je třeba hledat řešení, hovořit o věcech a nenechat průběh událostí ve smyslu vášni.

Chceme být také stranou aktivní a konstruktivní. Usilujeme o realizaci pozitivních změn v parlamentech, ve vládě, tam, kde jsme.

Základy našeho programu jsou v těchto pohledech: Jednak křesťanský pohled jako výchozí základna pro realizaci změn ve společnosti. Všichni víme, že komunismus zkrachoval. Liberalismus ve světě se postupně vyčerpává a hodnoty křesťanské etiky a morálky, které přežily dva tisíce let a dnes jsou součástí všech vyspělých demokracií, tyto hodnoty dávají naději na nekatastrofický výhled řešení problémů světa. Ve středu našeho úsilí stojí svobodný člověk, vázaný na morální hodnoty a povoláný k odpovědnosti.

Dále je to ono škaredé heslo debilševizace.

Za třetí je to realizace spolkového uspořádání jako optimální řešení státoprávního problému.

Usilujeme o to, aby ekonomická reforma byla urychlena, aby se realizovala skutečně, nejen "jako".

Také usilujeme o prosazení sociálního rozměru reformy a velmi silně si uvědomujeme nutnost sociálního smíru. Zde se ale chceme odlišit od určité demagogie, protože i komunisté říkají - ano, my chceme reformu, ale při zachování sociálních jistot. ČSL chápe sociální rozměr, reformy tak, že každý je odpovědný sám za sebe, za svoji rodinu, za svoji obec, za nějaký region a teprve až není schopen se postarat, potom nastupuje nezadatelná zodpovědnost státu. Stát je odpovědný za ochranu slabých, za staré lidi, děti za nemocné. Není možné připustit, aby ani jeden člověk nežil v nedůstojných podmínkách z příčin realizace ekonomické reformy. Na druhé straně začne-li mladý, zdravý člověk mluvit o sociálních jistotách, nezbyvá, než ho poslat do práce. Prosazení morálního kontextu všech změn ve společnosti vidíme jako předpoklad jejich realizace.

Víme, že v naší domácí politice není všechno v pořádku, je nutné nazývat věci pravými jmény, ale musíme ocenit to dobré co bylo vykonáno. Kritizujeme-li něco, musíme mít alternativu, jak problémy řešit.

Na těchto principech chce současná ČSL stavět. Doufám, že se mi podařilo Vás alespoň trochu zaujmout a říci něco nového.

L.H.

ooo 000 ooo

Kuponová privatizace - šance pro všechny !

Naše politická scéna je v současné době ve varu. Tento stav způsobují méně důležité věci jako je napadání se stran, hnutí i jejich představitelů, nebo věci velmi důležité, a to státoprávní uspořádání, s tím související referendum i tvorba ústav. O těchto problémech máme díky sdělovacím prostředkům informací dost. Je zde však také ekonomická reforma, která má své důležité kroky. Jedním z nich je kuponová privatizace. Tomuto tématu chci věnovat tento příspěvek.

Co to vlastně kuponová privatizace je. Jedna z možností privatizace státního majetku, tedy převedení tohoto majetku z vlastnictví státu do vlastnictví soukromého. Vybrané podniky pro první vlnu privatizace budou převedeny na "Akciové společnosti". To znamená, že hodnota vybraného podniku bude určena množstvím a hodnotou akcií. Tyto akcie budou prodávány našim občanům v tak zvané "Kuponové privatizaci". Ten, kdo se chce kuponové privatizace zúčastnit, musí udělat několik věcí. Na místní poště zakoupí KUPONOVOU KNÍŽKU, KUPONOVOU ZNÁMKU a eventuelně příručku pro kuponovou privatizaci. Cena kuponové knížky je 35,- Kčs, kuponové známky 1000,- Kčs a příručky 15,- Kčs. Kuponová knížka má 16 stran a z toho 14 stran jsou vlastní kupony různé hodnoty. Ne však v korunách, ale v investičních bodech. A to od 100 do 1000 investičních bodů. Celkem může občan investovat MAXIMÁLNĚ 1000 bodů. Může investovat do jedné nebo několika akciových společností.

V případě, že se chcete kuponové privatizace zúčastnit, je vaší povinností se nechat zaregistrovat. K tomu budou sloužit tzv. "Registrační místa". K registraci je nutno se dostavit osobně s dobře vyplněnou kuponovou knížkou a s kuponovou známkou. Každý občan našeho státu, který před 1.11. 1991 dovršil 18 let má právo dát zaregistrovat pouze JEDNU kuponovou knížku.

Nákup akcií lze provádět v podstatě třemi způsoby. První způsob je ten, že po zaregistrování svěřím všechny své body, nebo jejich část, "Investičnímu privatizačnímu fondu" - IPF. Tento fond bude za mě nakupovat akcie dle svého uvážení a já budu pasivně přihlížet jestli dobře nebo špatně. Jako druhý způsob mohu uplatnit ten, že svou zaregistrovanou knížku svěřím osobě, které důvěřuji a myslím si, že bude investovat dobře. Třetí způsob nákupu akcií je pro mě nejprůhlednější. Budu investovat sám. Sám rozhodnu jestli dobře a nebo špatně.

Technika nákupu akcií je velmi stručně tato. Vyberu si v seznamu podnik, nebo podniky, do kterých chci investovat. Na kupony příslušné hodnoty vyznačím identifikační číslo podniku, který jsem vybral. Tyto kupony odevzdám na místní poště. Zda a jak byla moje investice uskutečněna se dozvím pravidelnou informací.

Nejdůležitější je, co mohu kuponovou privatizací získat a co ztratit. Pokud bude moje investice dobrá mohu za 1000 investičních bodů (za 1000 Kčs) obdržet akcie v přibližné hodnotě 50 000,- Kčs. Z těchto akcií mohu čerpat podíl z čistého zisku tzv. dividendu, mohu akcie prodat za jejich nominální hodnotu a nebo pokud na to mám a moje akciová společnost prosperuje, koupím si další akcie. Ztratit mohu max. 1050,- Kčs, a to za kuponovou knížku, známku a příručku. Kuponová privatizace je jedinečnou možností, jak se stát akcionářem a že to za pokus stojí.

Časové termíny kuponové privatizace jsou následující :

od 1.10.1991 jsou na všech poštách v prodeji kuponové knížky,
známky a příručky,

do 1.11.1991 musí být zveřejněny seznamy privatizovaných podniků,
od 1.11.1991 do konce roku 1991 bude probíhat registrace kuponových
knížek,

od 1.1.1992 do ukončení první vlny bude probíhat vlastní investice
za kupony.

Veřejně a doufám, že i soukromé sdělovací prostředky budou jistě o kuponové privatizaci informovat. Podrobné informace bude možno získat i na besedách v naší obci, které bude ODS Rakvice pořádát.

Za místní sdružení ODS
SUCHÁNEK PAVEL

ooo 000 ooo

Co s půdou

Rakvice byly už od svého vzniku výlučně zemědělskou obcí. Celý její katastr byl svojí polohou a půdními podmínkami uzpůsoben tak, že vedle obilnin a píceňin dával s postupným rozvojem zemědělství možnost pěstovat průmyslové plodiny, především cukrovku, révu vinnou, ovoce a zeleninu.

Úrodná půda už ve středověku, lákala svobodné pány získávat v Rakvicích pozemky a zakládat svobodné dvory. S postupem času si osadníci vykupovali grunty jako dědičný majetek.

V 70. letech minulého století tu k pěstování cukrovky se zrodila myšlenka založit první rolnický cukrovar v Podivíně. Pokrokovost zemědělců dosvědčuje, že už v 80. letech minulého století byla v Rakvicích první parní mlátička, na počátku našeho století pak první "Mlátičí družstvo". Vlastníci půdy pak postupně zakládali družstva strojní, meliorační a družstva jiná, složená z pokrokových zemědělců. Rakvice stály vždy v popředí zemědělského pokroku.

Kolektivizace nevzala rolníkům jen půdu, ale na celá desetiletí utlumila jejich podnikavost a úsilí o rozvoj podnikání na vlastní půdě.

Dnes je rolníkům vráceno právo užívat svoji půdu. Zákon o půdě výslovně určil, že dnem 23. června 1991 zaniklo právo družstevního užívání pozemků těch vlastníků půdy, kteří nejsou členy zemědělského družstva. Družstva mají povinnost vydat půdu vlastníkům, kteří o tuto do 31. srpna 1991 požádali. Je třeba uvést, že vlastníci půdy, kteří zatím nemohou z jakýchkoliv důvodů na své půdě sami hospodářit, mohou podle své úvahy dát půdu do pronájmu buď zemědělskému družstvu nebo jiné organizaci nebo osobě.

Upozorňuji však na jednu závažnou věc. Ten, kdo uzavřel net uzavře se ZD nájemní smlouvu na jeden rok, ztrácí možnost vyžádat si půdu zpět k 1. říjnu 1992. Nebude moci požádat o vydání půdy do 31. srpna 1992, neboť v této době bude ještě platit jeho nájemní smlouva. Požádat o vydání půdy bude moci až k 31. srpnu 1993 a to pro období po 1. říjnu 1993. Bude tedy pro období od 1. října 1992 do 1. října 1993 nucen za jakýchkoliv podmínek nechat půdu v nájmu zemědělskému družstvu. Kdo se nyní rozhodl začít sám nebo s jinými hospodářit, bude moci tak učinit až v hospodářském roce 1993-1994.

Dále bych rád upozornil, že u samostatně hospodařících rolníků nejde jen o možnost provozovat zemědělskou činnost, je vydán zákon o soukromém podnikání zemědělců. Podle tohoto zákona mohou samostatně hospodařící rolníci přihlášení do evidence na Obecním úřadě, vyrábět výrobky zemědělské výroby osobně nebo za pomoci jiných osob za účelem získávání trvalého příjmu, zejména prodejem zemědělských produktů, upravovat je nebo jinak zpracovávat svoji zemědělskou produkci, poskytovat příležitostné práce nebo výkony v souvislosti se zemědělskou výrobou jiným osobám.

Nové úpravy v zemědělství dávají tedy samostatně hospodařícím rolníkům široké podnikatelské možnosti.

O veškeré této činnosti mají občané možnost se informovat na Regionálním odboru MZe v Břeclavi. v břeclavském okrese na začátku tohoto roku bylo utvořeno Sdružení soukromých rolníků. Toto sdružení zastupuje své členy při jednání na úřadech, dává podněty ústředním úřadům atd.. Vedle toho bylo ustaveno Sdružení vlastníků půdy, které chrání své členy a uplatňuje jejich požadavky u příslušných úřadů a organizací.

Milan HORÁČEK

000 000. 000

OBCHOD

RAKVICE

Kristina

VÁM NABÍZÍ:

TEXTIL. ZBOŽÍ ~ METRÁŽOVÉ ~ KUSOVÝ TEXTIL ~ SKLO ~ OBUV

SOUKROMÁ PRODEJNA SMÍŠENÉHO ZBOŽÍ

JANA SPOL „NOVÁ“ 507

Vám denně nabízí: čerstvě pečivo všeho druhu, domácí uzeniny, pivo, limo.

DELNĚ 6.30 ~ 18.30 h

V SOBOTU 7.30 ~ 12.00 h

V NEDĚLI 9.00 ~ 11.00 h

Podzimní zastavení

Co nás čeká, to nás nemine. A čeká nás vinobraní, krásná a veselá doba burčáků, Kateřinské hody, Mikuláš, zkrátka a dobře, otevírá před námi svou náruč podzimní čas a není to jen čas ostrých větrů, hustých mlh a studených dešťů, ale také čas dozrávajícího vína, draní peří, které se neobejde bez poutavého vyprávění a hlavně čas mysliveckých radovánek, sice dnes trochu drahých, ale pořád veselých a myslivci netrpělivě očekávaných.

Franta a Lojza byli bratři. I když jeden druhému z oka nevy-
padli, přesto byli dvojčata. Už od časného mládí a nikdo neví proč,
se jednomu říkalo "Hadrovej" a druhému "Koženej". Snad proto, že
každý byl jiný nejen vzhledem, ale i povahou. "Hadrovej" byl vždy
klidný, dřevo se na něm mohlo štípat a "Koženej", vůdčí osobnost
spolku těch dvou byl kopa veselá, neposedná, stále vymýšlející ně-
jakou čertovinu, do které zatáhl i svého bratra a jistě si spočítáte,
že tomu to vůbec nevařilo. Oba byli členy mysliveckého spolku, ale
byli víc pytláci než myslivci a protože povahy byli družné, rádi
a dobře zpívali, o pozvánky na sousední hony neměli nouzi.

Tu sobotu se válela krajinou řídká mlha, ale jinak se den vyda-
řil, k polední se objevilo sluníčko, byl pěkný podzimní den bez
větrů a mrholení. vydařil se den, vydařil se hon, vydařil se srnčí
guláš a víno, které ten rok obzvlášť vyzrálo, neřezalo v krku, ale
naopak klouzalo do bříska jak rozpuštěné máslo.

V pozdní odpoledne se oba bratři vraceli k domovu mírně zna-
vením i kulturou. Část cesty projížděli polem, část cesty
vedla lesem. "Koženej" ležel ve voze na slámě a "Hadrovej" kočí-
roval pár koní. Koně šli klidně, znali cestu, jen odfrkovali do vzná-
šejícího se soumraku. Mlha pomalu zalívala les svým mléčným oparem,
ale její velký chlad vůbec nevařil "Koženému", který spokojeně ve
voze odpočíval. Když se vůz blížil k mlází koně zneklidnili a kočí
zpozorněl. Chování koní nebylo normální, proto opatrně vzal do ru-
kou pušku a zasunul patrony do obou hlavních. Po pár krocích se koně
zastavili. Chvilí bylo ticho, pak se mlází rozhrnulo a na lesní cestu
vyšel jelen, nebo srnec? Jestli byl špičák, či šestnácterák to "Hadro-
vej" nerozeznal a také si nebyl jist jsou-li jeden nebo dva. Pomalu
se otočil dozadu na bratra a šepem mu oznamoval.

"Ty, Lejzo, před nama stójí jeleň jak kráva velkej. Co říkáš, mám?"

"Nečekej, Franto a oba kohútky našup. Žádný caviky.

"Hadrovej" jako vždy bratra poslechl. Pomalu přiložil pušku k rameni, zavřel obě oči a zmáčkl. Rána to byla veliká a "Hadrovej" se také válel vedle svého bratra. Koně se začali plašit a tak se "Hadrovej" vzpamatoval, vyskočil z vozu a začal je uklidňovat. "Koženej" se postavil a ptá se: "Tak co, Franto, leží?"

"Ale gde. Koně cukli a s tema kohútkama špatněš poradil."

"Nevadí, šak dojde podruhý."

"Koženej", aby se přesvědčil, vykročil k předku vozu, pozorujíc okolí a jeho krok zastavil se u klidných koní. "Panenko skákavá, dyť ty koně nemajú uši, dyť tyš im ich dočista ustřelil."

"Co máš, šak ušima netáhejú ani neořú."

"A co lidi, to bude ostuda!"

"Lidi si zvyknú, stejně se s tým nedá nic dělat."

"Zvyknú, nezvyknú, ale kúpi ti negdo koně bez uší?"

"Dyž nebudú peníze, prodáme flinty. Stejně už nic netrefíš."

Tímto honem skončila s myslivostí tato bratrská dvojice a oba se dali na rybařinu. Proto pozor rybáři, ti dva se u vody určitě objeví. Jen chvíle nepozornosti a máte díravý nevod či místo úlovku vytáhnout drátěný kos. Poznáte je podle toho, že velmi dobře zpívají.

Lovu zdar !

Z. P.

ooo ooo ooo

Už zase zní ...

Že řemeslo má zlaté dno, to platilo, pak 40 let neplatilo, ale platit do budoucna musí. Mistři kováři, klempíři, stolaři, krejčí a další řemeslníci byli vždy vážení občané. V posledních desetiletích se u nás poctivá řemeslná práce, znehodnotila a také vývojem lidské společnosti se s některými řemesly už nesetkáme.

Jedno z velmi vážených řemesel bylo řemeslo zvonářské. Zvonářstvím se začali původně zabývat Benediktínští mniši a vyrá-

běli zvony nejen pro potřebu kláštera. Se zakládáním měst a kostelů se zvonařstvím začalo zabývat i umění světské. V 11. století byly na našem území zvony řídkým jevem, avšak ve 13. století už byly zvony téměř ve všech kostelích. Dosud nejstarší zvon u nás z roku 1305 se nachází v Havlíčkově Brodě v děkanském chrámu Nanebevzetí P. Marie. Největší zvon zvaný "Zikmund" z roku 1549 se nachází v kostele na věži sv. Víta v Praze a váží 27 tun. Jeho spodní průměr měří 256 cm. Surovina pro lití zvonů byla kovová směs skládající se z cínu, mědi, olova, niklu. Poměr těchto kovů, to bylo tajemství každého zvonaře. Základním tónem je nejhlubší tón vznikající na spodním okraji zvonu. Horní tóny, které jsou slabší a vyšší musejí být souzvučné s tónem hlavním, dávají mu síly a plnosti. Tón musí mít přesné ladění ve všech částech.

V dobách, kdy mor sužoval celou naši planetu, se tato hrozná nemoc vyháněla zvoněním na všechny zvony, které město vlastnilo. Zvonilo se bez přestání, tak dlouho, pokud nemoc neustoupila.

Dnešní věda tento úkaz vysvětluje tím, že hlas zvonu má blahodárny vliv na člověka, na jeho nervovou soustavu a naopak zvuk zvonů neseňší havěť jako jsou potkani a krysy a právě tito živočichové byli nositeli bacilů moru.

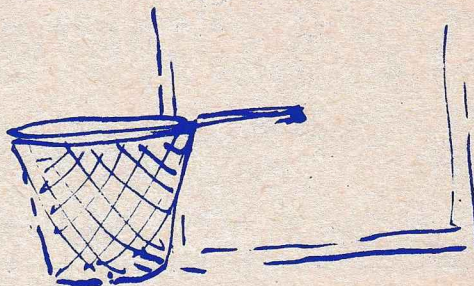
Vzpomínám nedávnou dobu, kdy nám každé sváteční poledne oznamoval zvuk sirény. Zvuk, který vlastně působí na lidi tak jako zvon na potkany. Zvuk, který burcuje, aby ohlašoval nepříjemné, tragické události. Skončilo toto údobí a snad některá z babiček při klekání upozorní svého malého vnuka "jestli nebude bývat při klekání doma, Lucia ti provertá pupek."

A kostel ? Opravuje se. Rakvický kostel dostává nový kabát. Odstraňuje se omítka, červená věž je znova natřena na červeno. Rakvičtí občané provádí mezi sebou sbírku na tuto opravu, takže rakvická domovina bude zářit čistotou, jak bledě růžová budova fary, která se opravila za starosty Stanislava Kani a už není ostudou vesnice.

Zvony, které všude na světě jsou vyjádřením štěstí, svobody, lásky, klidu a míru se znovu rozezněly nad naší vesnicí. Snad přinesou spokojenost a klid těm starším a otevřou svět a uplatnění těm mladým.

Z. P.

SPORTOVNÍ ZPRAVODAJSTVÍ

K o š í k o v á

V letošní sezoně budou oddíl košíkové Sokola Rakvice reprezentovat v soutěžích dvě družstva. Je to družstvo žen, které v uplynulé sezoně hrálo meziokresní soutěž. Zatím nejsou zprávy, zda pro tuto soutěž bude dostatek týmů a zda se tedy bude vůbec hrát.

Družstvo mužů, hrající okresní přebor nedozná v letošní sezoně jako obvykle velkých změn. Jen věkový průměr každým rokem stoupá. Proto věříme, že se mezi mladými najdou zájemci o tento sport a že si najdou cestu do sportovní haly.

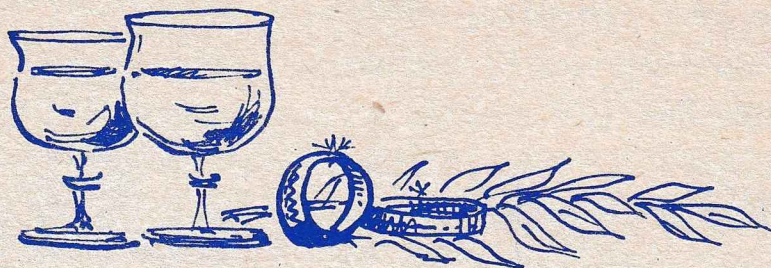
Pro zájemce uvádíme časy treninků :

Muži	středa	18.00 - 20.00 hodin
Ženy	středa	20.00 - 21.30 hodin

V tyto hodiny může přijít mezi nás každý, kdo si chce basket zahrát. Účinkování v mistrovských soutěžích není v žádném případě podmínkou.

P. S.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Sňatky :

Luděk Nečas	-	Silvie Petruchová	(Přítluky-Poštorná)
Ladislav Rotter	-	Bohuslava Nováková	(Prušánky-Nové Mlýny)
Richard Švásta	-	Věra Vlková	(Přítluky)
Radek Haman	-	Markéta Minaříková	(Zaječí-Přítluky)
Oldřich Herzán	-	Zuzana Ludínová	(V.Pavlovice-Rakvice)
Radovan Antálek	-	Ladislava Smetanová	(Lanžhot-Rakvice)
Jaroslav Kadlec	-	Věra Rácová	(Zaječí-Bodivín)
Jiří Pleskač	-	Jitka Valentová	(Znojmo)
Libor Kuběna	-	Šárka Bazalová	(Všechnovice-Rakvice)

Ať láska a štěstí Vás provází celým životem !

Narození :

Martin Průdek	-	Obchodní 797
Marcel Stejskal	-	Družstevní 776
Michaela Krácná	-	Svislá 803
Radek Měřinský	-	Luční 351
Lukáš Strmiska	-	U hřiště 356
Martin Mareček	-	Dolní 88
Tereza Uhrová	-	Svislá 325

Přejeme všem dětem šťastný život.

Zemřeli :

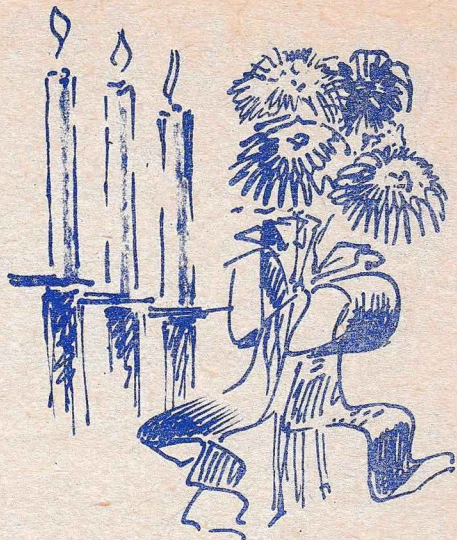
Hochman Bohuslav	ve věku	67	let
Krůzová Vlasta		70	let
Minaříková Marta		77	let
Kamenský František		83	let

Z e m ř e l i :

Pacalová Marie	ve věku	77 let
Průdková Františka		87 let
Cabalová Veronika		86 let
Švástová Pavlína		78 let
Nič Jaroslav		88 let
Nečasová Marie		95 let

Život odměřil svůj čas ...

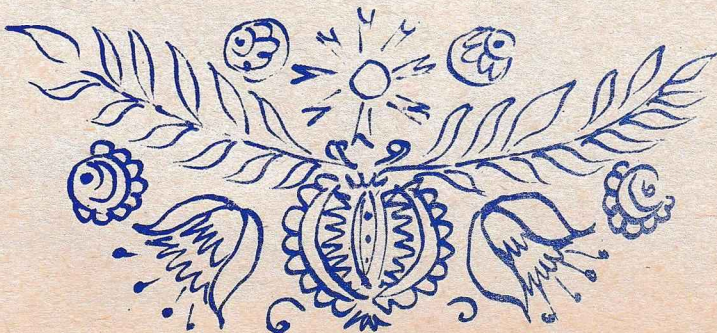

ooo 000 ooo

UŽ kroje neušije

Je dobře, že folklór v naší obci se stále udržuje, že pestré kroje jsou v oblibě; hlavně u mládeže a dětí. Ale někdo je k tomu musí vést. Je to zásluha rodičů a velkou měrou několika nadšenců, neboť krojové oblečení nedokáže zhotovit každý. Není už mnoho těch žen, které mají zásluhu o zachování této krásy, k čemuž je zapotřebí zručnost a taky láska. Jedna z těch zručných a záslužných byla paní Švástová - tetička Paulína - jak jsme jí říkali. Letošní hody byly pro ni poslední, kdy pilně šila a vyšívala tu "parádu" pro chasu a kdy strojila děvčata do "škrobenic". Zemřela tetička Paulína. Její práce tu však zůstává. V ten slunný zářijový den projeví-li vděčnost a ocenění jejich zásluh všichni, kteří se s ní přišli rozloučit. Dojemné bylo, že děvčata a děti v krojích se přišly rozloučit tak, jak je tetička Paulína dovedla vystrojit k slavnostem, jakoby jí chtěly dokázat, že oblíbenost kroje potrvá. Vyšívané květy na sukních a kordulkách splynuly se záplavou živých květů tetičce Paulíně na rozloučenou ...

M. D.

SOUKROMÝ
HOSTINEC

PIVOŇKA

VAJBAR
& HOVOŤHÝ

VÁM NABÍZÍ:

PŘÍJEMNÉ POSEZENÍ VE STYLOVÉM
PROSTŘEDÍ - ALKOHOLICKE I NEALKO NÁPOJE
VŠEHO DRUHU - ČERSTVÉ ZÁKUSKY -
RYCHLÉ OBČERSTVENÍ - SATELIT
NAVŠTIVTE NÁS

PRODEJNA

MIKRO

NÁDRAŽNÍ UL.

VÁM NABÍZÍ:

SPOTŘEBNÍ ELEKTRONIKU - DROGERIE - TEXTIL. VÝROBKU -
HRAČKY

OBCHOD

LUSSI

VÁM NABÍZÍ

"NÁDRAŽNÍ UL.

POTRAVINY - MRAŽENÉ VÝROBKY - NÁPOJE - DROGERIE

NAVŠTIVTE NÁS RÁDI VÁS OBSLOUŽÍME

Rakvický Zpravodaj vydává obecní rada v Rakvicích.

Vychází čtvrtletně.

Grafická úprava Střelcová Dagmar, František Zach.

Tiskne OPS - provozovna Hustopeče u Brna

Cena 5,- Kčs.